

Smetišťe bájí

Napsal David X. Wiggin, přeložil [Jan Deever Andrš](#) pro [Steampunk.deever.cz](#). Ilustrace Fabiola Garza. Původně publikováno ve [Steampunk Magazine #4](#), str. 15-21.

15. února 2037

Nalezeno v budově C (ohořelý deník):

Nevím, zda tento zápis přežije - stejně tak jako nevím, zda přežiji já sám - ale od jistého okamžiku jsem pocítil potřebu své myšlenky a vyznání zaznamenat, a to se nyní chystám učinit. Jmenuji se Philip Pirrip - i když to není jméno, se kterým jsem se narodil - a tohle je příběh mého zrození, vzdělávání a zasvěcení do Řádu Stroje, což bylo mou zhoubou i mým spasením.

Narodil jsem se na špatném místě a, co je nejtragičtější, i do špatného času. Nějak jsem i v časech mého dětství tušil, že s bledým, antiseptickým světem, který obývám, není něco v pořádku. Podle mojí matky bylo možno zklidnit mé opakující se koliky pouze bzučivým zvukem hodinového strojku blízko mého ucha. Když jsem byl dost starý na to, abych mohl chodit, trávil jsem čas rozebíráním jakýchkoliv zařízení, ke kterým jsem se dokázal dostat ve snaze zjistit, jak pracují. Často se moje snahy setkávaly s pramalým pochopením, příkladem budiž můj zájem o elektrické zapojení našeho toasteru. Miloval jsem vůni nelegálních tabákových cigaret mého strýce a chodil za ním kdykoliv, když kouřil, než ho matka donutila přestat a tím uvrhla do náruče marihuany. Kdo ví, proč mě to lákalo? Možná to má cosi společného s reinkarnací a tím, že jsem se narodil jako sentimentální duše, která dychtí po své minulosti.

Nakonec to byly knihy, které mi nakonec řekly, kdo jsem. Krátce po tom, co jsem oslavil osmé narozeniny, mě neštovice upoutaly na lůžko. Děda mi dal několik knih od H. G. Wellse a Julese Vernea, abych zabil čas než opraví můj Gamestation. Vzpomínám si na šustění levného recyklovaného papíru a vůni časů, co už odešly. Byl to objev pro někoho, kdo byl do té doby zvyklý číst pouze z monitoru. Zašlý obal se pyšnil tisícovkami škrábanců a rýh a nijak nezahanboval obsah knížek, který překračoval hranice mých nejdivočejších snů. Ještě než jsem začal číst, věděl jsem, že se dozvím odpověď. Ačkoliv tam popisovaná věda se dosti lišila od skutečnosti, byl jsem fascinován možnostmi, které nabízela. Ale nebyla to tehdejší technologie, která mě fascinovala, protože zázračné přístroje šlo nalézt všude kolem. Byla to romantika, dobrodružství a možnost sledovat překrásně vyrobené mechanismy v chodu. Páky a ozubená kolečka a písty a pára mi podlamovaly kolena. Věda, která nebyla krásná, mě nezajímala. Zavalil jsem se knihami Julese Vernea, H. G. Wellse, A. C. Doylea a E. A. Poea; zavalil jsem se díly umělců a hudebníků viktoriánské éry. Řekl jsem si matce o frak a nosil ho téměř pořád. Abych to zkrátil - už od mala jsem tíhnul k podivínství.

Brzy jsem úspěšně absolvoval střední školu a vyrazil na univerzitu. Dostal jsem se na MIT, obor psychoanalýza umělé inteligence, stejně jako zbytek mojí třídy. Prvním semestrem jsem se prospal až ke konci, podobně jako zbytkem mého života: nikdy mě nebavilo dělat si přátele ani studovat věci, které mě zajímaly pouze okrajově. Profesor Pappas mě se svými téměř neviditelnými mikročipy nedokázal zaujmout tak jako Verne. Začínal jsem přemýšlet nad tím, zda jsem raději neměl studovat umění.

Nedlouho poté, co jsem se upsal k dalšímu bezduchému semestru, jsem se setkal s Řádem. Seděl jsem zrovna na nádvoří, pil darjeeling a zabíjel nudu potrhaným výtiskem Bellamyho Pohledu do budoucího ráje, když tu náhle mi slunce zastínila jakási postava. Pohlédl jsem na ni a ostrá slova, která se mi rodila na jazyku, se rázem rozplynula. Žena, která stála vedle mě,

měla nadýchané šaty asi sto let z módy, skoro tak rudé jako hřiva jejích vlasů, na hlavě usazený roztomilý klobouček a v ruce složený slunečník. Předklonila se, což se zdálo být vzhledem k jejímu ošacení takřka nemožné, a upřela své zelené oči na přebal mojí knihy.

"Netušila jsem, že ještě někdo čte skutečné knihy." Mluvila s dokonalým britským přízvukem a mou páteří projela vlna vzrušení. Mluvila takřka akademicky, chladně a odměřeně - zalíbilo se mi to. Představila se, s rukou v rukavičce hrdě vystrčenou vpřed, jako Estella Haversham, starší diákon MIT lóže Řádu Stroje. Já byl příliš zmaten na to, abych se sám představil. Pochopil jsem, že ona je součástí té kultury, kterou jsem obdivoval. Na univerzitě byla spousta různých spolků, kupříkladu partička lidí, co napodobovala koloniální milici a pochodovala po kampusu v historických hávech, nebo animorfové, kteří si nechali chirurgicky pozměnit obličej, aby připomínali své vzory z japonských kreslených seriálů. Tyto a jim podobné spolky byly častými předměty zábavy mezi přijatelnějšími členy akademické obce. Tak jako tak - o Řádu Stroje jsem nikdy předtím neslyšel.

"Jsme lóží milovníků steampunku," vysvětlila. "Anarchisté, socialisté a další revolucionáři, kteří milují pravou vědu - ukoptění a parou pohánění lidí. Nectíme nic jiného než slušné vystupování a zákony vesmíru, a i ty slouží nám, tak jako my sloužíme jim. Dnes večer pořádáme otevřenou ukázkou naší technologie před Teslovou halou. Přijďte, pokud máte zájem." A budete mi, neznámí čtenáři, věřit, že jsem zájem měl?

Znovu jsem ji viděl na ukázce, tentokrát v leteckých brýlích a obleku z červené kůže, který ji měl ochránit před plameny, které chrlily tisíce hlav monstrózních varhan, postavených jí a jejími kolegy Strojníky. Byl to obrovský stroj, zhruba velikosti dodávky, tvořen propletením mosazných trubic a perfektně opracovaných kovových kláves, schopen napodobit jakýkoliv jiný hudební nástroj. Hráli to nejlepší z Brahmsa, Bacha, Beethovena a boogie malému, ale zapálenému publiku. A jak jsem poprvé v životě tančil, uvědomil jsem si, že tihle lidé jsou jako já: chřadnoucí duše jiného světa, zpěváci písně, kterou jen oni mohou slyšet. V okamžiku jsem se k nim chtěl připojit. Nehledě na výsměch mých vrstevníků. Pokud jejich mrtvý, šedý svět byl realitou, nechtěl jsem být její součástí. Tihle lidé byli mého druhu. Tohle byla moje realita.

PROTITERORISTICKÁ JEDNOTKA #42A

PŘEPIS 15/2/37

15:23-15:25

"Kolik jich je, Clyde?"

"Dvacet rukojmích, vědci a technici, a pářeček federálů, co jim tam do toho vlítnul. Osm až deset teroristů, všichni těžce ozbrojení."

"Ozbrojení čím?"

"Převážně pistole a pušky. Jeden z nich má kord. Nic novějšího než z 20. století."

"Šmarja. Co jsou sakra zač, zmagořený fandové Harryho Pottera?"

"Nikdo neví. Pár sociálních antropologů to zjišťuje. Současná teorie je, že jsou to příznivci steampunku. Ve zkratce - lidé, kteří by chtěli žít ve starých dobrých viktoriánských časech."

"Kriste. Moderní primitivové, jo?"

"Jo. Což znamená, že to nemůžeme nahackovat. Nemáme tušení, jestli je ta jejich technika stabilní. Bombu, kterou umístili pod budovou, může odpálit kejchnutí."

"Tak to prostě vyklop, Clyde. Žádná hrubá síla, žádný vyjednávání. Jak špatný to může bejt? Waco? Sears Tower ve dvaadvacátým?"

"Mám obavu, že tohle je úplně nová třída, Karle."

Virtuální průvodce pana Všechnovíma, osmý díl: Rozpoznávání kulturních teroristů, Společnost pro vzdělávání, 2029:

"Copak se děje, Timmy? Nezdá se, že by sis užíval svůj pohár s banánovou zmrzlinou posypanou lískovými oříšky. Copak tě trápí?"

"Pane Všechnovíme, co je to kulturní terorista?"

"Proč, Timmy? Kdepak ses naučil tak složitá slova?"

"Ve zprávách, pane. A máma tuhle říkala, že se bojí, aby kulturní teroristé nezničili Ameriku. To se fakt může stát, pane Všechnovíme?"

"Může se to stát, Timmy, opravdu může. Kulturní terorista (nebo taky CT) je osoba, která to nemá v hlavě v pořádku. Osoba, která nevidí, jak je nyní svět báječný. Oni nenávidí produkty moderní doby, jako je třeba tvůj Gamestation IX."

Timmy zalapal po dechu.

"Cětéčka se chtějí vrátit do dob, kdy byl svět krutý a zlý, tak jako jsou oni sami. Dřív byli teroristy náboženští fanatici nebo komunisté, ale teď ... no, je to spousta skupin s překroucenými představami!"

"Jako třeba?"

"Jako třeba Animáci, kteří ovládli tři podlaží v Sears Tower v roce 2022."

Objevily se obrázky mužů a žen oblečených v komiksových zvířecích převlecích, kteří pomocí omračovačů a kalašnikovů hnali do výtahu vyděšená rukojmí. Jedna z nich, modrooká liška, měla na zádech připevněnou bombu.

"Nebo příznivci LARPů, kteří vykrádali banky napříč celou zemí v sedmadvacátém."

Vzteklý elf měl na mušce kuše pokladníka. V pozadí stál asi dvacetiletý mladík ve hvězdami pokrytém rouchu a vykřikoval nesmyslná slova.

"Téda, pane Všechnovíme, tihle teroristi jsou ale vtipní!"

"To jsou, Timmy, to určitě jsou. Vtipní, ale nebezpeční. Proto je důležité, aby sis dával pozor na lidi, kteří by mohli být cětéčky. Pokud znáš někoho, kdo sbírá komiksy, obléká kroužkovou zbroj nebo jinak předstírá, že by chtěl žít v jiném čase než v přítomnosti, musíš ho ohlásit nejbližší protiteroristické jednotce. Protože příště se kulturní terorista může objevit i u vás doma! Nebo u vás!"

Varovně vztyčený prst, vzletná hudba. Stmívačka. Závěrečné titulky, na pozadí hraje hymna.

Pro vstup do Řádu nestačilo si prostě objednat dlouhý kabát a docházet na každotýdenní seance. Musel jsem se vzdát veškeré technologie jednadvacátého století. Psaní školních prací perem a inkoustem byla -anež téměř nemožné, ale osvobozující. Bez umělé inteligence, která by uspořádala a formulovala moje myšlenky, jsem musel dobře promýšlet co napíšu, než jsem to opravdu hodil na papír. Několik prvních pokusů bylo dost hrozných, ale postupem času jsem se naučil psát (a myslet) tak jasně, jako nikdy předtím.

Dalším krokem bylo pomáhání při tvorbě skupinových vynálezů. Zdvojnásobil jsem svou snahu a skrz tvrdou práci a iniciativní přístup jsem doufal v povýšení na Tovaryše. Ale na druhou stranu byl Řád Stroje anarchistickou skupinou, takže i když jsem byl úplným nováčkem, mé slovo na našich setkáních neznamenal o nic méně, než slovo našeho představeného.

Naším představeným byl zakladatel Řádu, pan Abel Magwitch - tichý, laskavý chlapík, který svými modrými očima a bílým plnovousem nepřipomínal nikoho jiného než Sira Charlese Darwina. Když mluvil, mluvil chraplavým šepotem, hlasem muže, který strávil mládí překřikováním hřmotu těžkých strojů. Pan Magwitch byl mistrem aplikovaného inženýrství - v předchozím životě získal doktorát z robotiky - ale zajímalo ho snad všechno na světě a věděl aspoň něco snad úplně o všem. Byl stydlivý a nikdy se nezapojoval do našich divokých zábav, ale často si vzal někoho stranou a poskytl mu moudrou radu či zasvěcené doporučení tak trefně, že nebylo možno ho neobdivovat.

Druhý služebně nejstarší byl pan Jaggery, který mě, díky svým kovovým zubům a začernalým součástem, opravdu děsil. Jeho obličej byl neustále skobovitě zamračen a mluvil k nám jako k

dětem. Ale naučil mě kouřit dýmku, ocenit dobrý tabák a jeho znalosti politické filozofie byly naprosto ohromující a díky tomu si rychle získal můj respekt.

Život v Řádu bylo nekončící vzrušení. Měl jsem jen málo času na školu a brzy jsem tam přestal chodit úplně. Stella mě naučila střílet ze starobyklých zbraní a dala mi jednu ze svých podomácku vyrobených vzduchovek, které byly, samozřejmě, kopiemi těch ze Sherlocka Holmese. Vydělávali jsme si peníze koncertováním se svými parou poháněnými nástroji. Předváděli jsme zázraky vědy kolemjdoucím na ulici. Léтали jsme nad městy v horkovzdušném balónu a shazovali letáky, které kritizovaly vládu, přímo na spící domky pod námi. Ani nemohu spočítat ty dlouhé hodiny, které jsem strávil ve tmě se svými kolegy Strojníky, popíjeje absinth a sleduje staré vědecko-fantastické filmy promítané na zeď Bubeníkovým na koleně splácaným kinematografem. Vize budoucnosti, které tyto filmy poskytovaly, se již nezdály tak vzdálené. Když jsem ty filmy sledoval, měl jsem pocit, že nahlížím do světa za oponou. My jsme znali pravdu.

Když jsme nedělali tyhle věci, pracovali jsme na hlavní projektu Řádu - konstrukci parou poháněného automatonu, kterého navrhnul pan Magwitch, inspirován Lewisem Carrollem. Přezdívali jsme mu, tak jako v knize, "Žvahlav".

Noc před Žvahlavovým slavnostním spuštěním se pánové Magwitch a Jaggerse pohádali. Konkrétní obsah jejich debaty není znám, protože proběhla za zavřenými dveřmi. Ale přes dveře a zdi jsme slyšeli jejich zvýšené hlasy. Výsledkem bylo, že pan Magwitch vyrazil z místnosti a z budovy, jeho boty a hůl odťukávaly každý krok na cestě ke dveřím.

Naše obavy ale musely počkat do zítřka. Ta noc patřila vědě. Třesouce se vzrušením jsme sledovali pana Jaggerse jak vypínačem aktivuje Žvahlava a přivádí ho životu.

PROTITERORISTICKÁ JEDNOTKA #42A

PŘEPIS 15/2/37

18:14-18:43

"Doprdele! Ztratili jsme vizuální kontakt! Co se to sakra stalo s vizorama?"

"Mě to připadalo jako vobrovskej parou poháněnej robot, Karle. Se zahnutejma pařátama."

"Ale kde se tu vzal?"

"Vem na vědomí, že tady stojíme proti Abelu Magwitchovi. Hvězdný dítko MIT z devadesátých. Zvládnul strunovou teorii a kvantovku jenom proto, aby se pak mohl věnovat newtonské fyzice a parním technologiím. Génius s velkým "G"."

"Nejdřív nějak vyřadili clonové kamery, teď odešly vizory. Co nám zbejvá?"

"Nemám tušení. Podřídít se jich požadavkům? Ukončit vývoj nanotechnologií?"

"Anebo se můžeme vykašlat na rukojmí a poslat tam všechno, co máme."

"Tam uvnitř jsou některé z největších vědeckých mozků současnosti, Karle."

"Není tam nikdo, koho by za rok nebo za dva nemohla nahradit umělá inteligence. Už mám tak akorát různějch psychopatů, co vylezaj z děr každej tejděn, Clyde. Prostě tyhle sejmem. A ty další si to dvakrát rozmyslej. Pošlem tak všechno, co máme."

"Co myslíš tím, "všechno co máme"?"

"Ale no tak. Viděls "Profesionála", ne?"

Po téhle noci pan Magwitch už nedocházel na naše setkání, ale asi o týden později nás požádal, abychom přišli na mimořádnou lekci do jeho domu. Zval nás na víno a sýry - a taktéž potravu pro mysl. Samozřejmě jsem byli všichni natěšení a přišli. Když jsem přišel, všichni už tam byli - kromě pana Jaggerse. Pan Magwitch byl úzkostlivý hostitel a široká nabídka sýrů a vín byla rozložena po velkém jídelním stole. S každým z nás prohodil pár slov, ujišťoval se, že máme pohodlí a co jíst a pít. Ukázal nám pár svých posledních výtvorů: malé mechanické holubičky, v nichž umístěné strojky naplnily místnost krásným zpěvem.

Když si byl jist, že jsme všichni usazeni a upokojeni, sundal si boty, stoupl si na židli a lehkým zakašláním požádal o pozornost. Věnovali jsme mu své pohledy, lehce zakalené vínem. Nikoho nenapadlo, že začne právě takhle:

"Pornografie," řekl. Přiznám se, že jsem se po tomto slově polil vínem.

Pornografie je krédo současnosti, vysvětlil. Moderní prostředí, které si lidé vytvářejí, není ničím jiným než prostým uspokojováním základních potřeb, aniž by pátrali po skutečné pravdě, nebo obdivovali ty opravdu nejkrásnější věci světa. Žijeme v prázdné utopii, kde téměř vše může být snadno získáno, ale nic není ani zdaleka naplňující. Věda přináší jeden zázrak za druhým, ale ty nedělají ze světa nebe. Naopak - činí nebe světským. Kuchyně bývaly laboratořemi, kde příprava pokrmů byla jemným uměním. Sexuální styky probíhají převážně ve virtuálních světech, v digitálních motelech, kde se milenci nikdy nedotknou jeden druhého. Nekonečné množství druhů zábavy je k dispozici online a zdarma. Téměř vše masově vyráběno stroji. Jen málo lidí skutečně opouští své domovy, když disponuje zázraky virtuální reality. Život se stal masturbační fantazií.

"Tento svět nám dal vše," prohlásil, "A to nás zničilo."

Volal po změně. Nikoliv po návratu k minulosti. Věda je pokrok, život je změna, popřít to znamená popřít realitu a ponořit se do hlubin šílenství. Snil o jiné budoucnosti (byl to tento sen, který nás, jak věřil, přivedl všechny dohromady). O budoucnosti, kde bude sebenaplňující lidství odděleno od nástrojů, které ho pomáhají uskutečnit. O budoucnosti, kde každá žena a každý muž bude vědcem, umělcem nebo objevitelem. A protože se zdá, že naši příbuzní tam venku jsou příliš pohodlní na to, aby se takto změnili, je naší povinností je přivést k takovéto budoucnosti, klidně řvoucí a kopající, pokud to bude nutné. Tento svět bude samozřejmě posuzovat tyto naše ilegální aktivity jako asociální a šílené - tak jako všechny skutečně duchaplné aktivity - a je pochopitelné, pokud se nebudeme chtít na něčem takovém podílet. Pan Magwitch řekl, že by nikdy nenavrhol nic takového, pokud by nebylo jiné cesty než revoluce. Řekl bych, že byl aplausem, který po jeho řeči následoval, vážně překvapen. Tleskal jsem, dokud jsem neměl ruce rudé jako zralé jahody. Popsal svět tak, jak jsem ho viděl, zachytil pocity tak, jak jsem je cítil.

Začali jsme infiltrovat místní nanotechnologickou laborku a nabourávat místní bezdrátovou síť. Před JavaBucks jsme postavili párou poháněný automat a nabízeli kávu zdarma. Napsali jsme svému kongresmanovi a žádali zvážení Návrhu 444.

A pak jsme se vrhli na větší výzvu.

Připojování ke GonzoZdroji™: Vašemu zdroji hudby, filmů, pornografie, duchovna a novinek připravený přesných přesně podle vašich osobních potřeb! Realita, jak ji vidíte Vy!

"Patová situace trvá již osmnáct hodin," prohlásil simreportér (někdo v něm viděl Marilyn Monroe, někdo Edwarda Murrowa a drtivá většina obrovský mluvící penis). "Poslední rukojmí byli propuštěni před více než hodinou, ale teroristé stále neopustili budovu. Jak se zdá, tak se protiteroristická jednotka rozhodla přejít do ofenzívy. Jako prvního posílají robota, který vyrazí dveře... Můj Bože!" (Toto rouhání bylo vypnuto pro ty, kteří měli aktivováno příslušné cenzurní nastavení.)

Syčící a dýmající jako ďábel sám, vyrazilo ze zabarikádovaných dveří laboratoře gigantické kovové monstrum a odrazilo těžkého robota-vyrážeče na stranu svými velkými pařáty. V zádech se mu otáčel obrovský klíč. Perfektně cvičení vojáci v panice prchali. Byli zvyklí na nepřátele, kteří jsou pragmatičtí, neměli představitivost, neznali vášeň. Nikdy neviděli nic tak krásného a zároveň moreauovsky strašného. Dvojice modrých plamenů plála v očích toho monstra. Zahnutými drápy si razilo cestu vpřed, zanechávající na stěnách hluboké rýhy. Bylo zázrakem mechaniky a řemeslnosti. Vypadalo téměř jako živé.

O chvílku později kouzlo vyprchalo. Vojáci se rozpomněli na svůj výcvik a zahájili palbu svými výkonnými zbraněmi, které cupovaly Žvahlava jako papír (*K zakoupení ve FleurMartu!*)

Super-průrazné kulky! Práví muži nakupují jen od Střelce!). To, co z obra zbylo, se za děsivého hluku sesypalo po schodech dolů. Žvahlav byl zabit bez kouzelného meče. Následovalo ticho rušené jen hučením unikající páry z automatova rozbitého kotle a řev opařeného vojáka.

Rozbitými dveřmi do budovy opatrně vstupovali členové protiteroristického komanda. O sekundu později se budova proměnila v dmoucí chumel prachu, cihel, plamenů a hluku. Vojáci a roboti stojící poblíž byli poraženi jako hračky úderem lokte vzteklého spratka. *(Vpřed/zpět - obraz byl přehráván znovu a znovu. Z různých úhlů, nyní pozpátku. Vyjící kytary.)* Hora trosek bylo tím jediným, co zbylo z historické budovy jako připomínka předchozích okamžiků. Příslušníci bezpečnostních jednotek stáli se zbraněmi v pohotovosti a v uších jim pískalo, jako bezprostřední následek exploze. Minuty běžely. Pět minut. Nikdo nereagoval, snad kromě pokynu zdravotníkům, aby se přiblížili. Dnes v noci nebudou mít moc práce. Velitel si zapálil oslavného jointa *(Kupte si Rasta jointy, zlatička! Ten nejlepší matroš na trhu!).* Komplikovaná situace byla vyřešena. *(Následuje: hloubková analýza v Nahých zprávách! Zprávy vás zrtily? My vás povzbudíme!)*

PROTITERORISTICKÁ JEDNOTKA #42A

PŘEPIS 15/2/37

20:01-20:10

"Buuum! Viděls to, Clyde? Dostali jsme je! Dostali jsme je všechny!"

"To si piš, Karle. Tady jsme skončili."

"To bych řekl. Nic z toho nezbylo. Můžeme akorát vyrazit domů a udělat papírování. Možná ještě stihnem zápas. Jdeš taky, kámo?"

"Na tohle jsem moc starej, Karle. Dám si sklenici mlíka, přečtu si pár stránek a jdu rovnou spát."

"Chápu... tak jo, no. Dobrou, Clyde."

"Dobrou, Karle."

A nyní se krčím ve tmě pod stolem, jako zvíře zahnané do rohu. Policejní majáky blikají za okny, místnost se periodicky propadala do ruda. Polovina z nás je mrtvá nebo raněná po útocích protiteroristické jednotky. Pan Magwitch, náš moudrý, laskavý vůdce, zemřel po první přestřelce na infarkt. Vzduch je lepkavý a dusný, plný lehké mlhy, kterou jsme používali na odstínění nanotechnologie. Obtížně se mi dýchá, skoro nevidím na to, co píšu. Všude slyším steny, buď náš nebo našich rukojmí. Není to ani den a už jsme vyčerpaní, vyžděšení a připravení se vzdát. Navzdory zoufalé situaci, ve které se nacházím, navzdory hrozivým chybám, kterých jsme se dopustili, nějaká šílená část našich osobností stále má naději. Ne na přežití nebo na svobodu, ale na úspěch našeho plánu. Je to tajemství, tahle nepoznaná naivita, která mě nakazila. Jakou naději ještě mohu mít - tváří v tvář lidské apatii, v hloubi nemyslné lenosti?

Vzpomínku. Vzpomínku věčně nemocného, šťastného kluka, zavrhaného v posteli s knihou a úsměvem. Cestoval skrz nereálný vesmír plný robotů a dinosaurů, moudrých hrdinů a děsivých záporáků. Skrz svět, který není jako ten jeho. A byl si jist, že se jednou ponoří tak hluboko, že už se nebude schopen ho opustit. Tak dlouho, dokud budou existovat sešitovky Doca Savage a příběhy Julese Vernea a malí kluci a holky, kteří je budou číst, náš záměr bude žít. Revoluce bude zvolna pokračovat v představách mužů a žen, kteří jinak budou žít obyčejné životy. Ač pro ostatní to budou bankéři, policisté, bernáci - ve svých srdcích to budou kouzelníci a kouzelnice, králové a královny světa, který nikdy nebude moci být pošpiněn. Jednou se náš svět prolne s tímto, skrz tyto muže a ženy, a to, co jsme začali my tady - a co začali jiní tisíciletí před námi - bude dokončeno.

Rozhodli jsme se propustit rukojmí. Mohou nás označovat za teroristy, ale těmi nejsme. Jsme revolucionáři, budeme bojovat se ctí až do krvavého konce. Otče, matko, cokoliv vám řeknou, váš syn zemřel jako muž. Nelituji ničeho, snad jen že jsem nesnil déle. Sbohem.

Světla pohasla, kromě jediného. Starý voják sáhnul pod stůl a vytáhnul starou, odřenou knížku. Po tváři se mu rozeběhl lehký úsměv. Otevřel ho na první straně a šustění stránek mu připomnělo dětství. Měkké stránky ho obklopily, matčin hlas se táhle proměnil v hudbu. "Kapitola první," zašeptal pro sebe, "Do králičí nory,..."

